

Arrest

nr. 97 732 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 4 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 23 oktober 2012 een asielaanvraag in.

1.2. Op 5 november 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van de onder punt 1.1. vermelde asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Bukarevac (gemeente Preshevë, Zuid-Servië) en bent u een Servisch staatsburger. Sinds uw kinderjaren kampt u met zichtproblemen: u bent zo goed als blind aan beide ogen. Tien jaar geleden onderging u een operatie aan beide ogen. De operatie verliep echter niet succesvol. De laatste drie jaar was u in behandeling bij een oftalmoloog, dr. N.S. {..}, in het ziekenhuis van Prishtinë (Kosovo). U koos voor een arts in Kosovo omdat u het gemakkelijker vindt om te praten met een arts die uw moedertaal spreekt. U ging regelmatig bij deze arts op controle en uw aandoening werd medicamenteus behandeld. Deze behandeling bood echter geen soelaas. Hoewel u tevreden bent over uw behandelende arts, weet u dat hij niet in staat is om uw ziekte te genezen. Uw arts stelde dat uw aandoening enkel verholpen kan worden door een hoogtechnologische chirurgische ingreep, die hij door gebrek aan geschikt materiaal onmogelijk kan uitvoeren. Uw arts zei u dat deze ingreep in België uitgevoerd kan worden. In de hoop op genezing reisde u in oktober 2012 naar België. Op 23 oktober 2012 diende u er uw asielaanvraag in. U kampt eveneens met rugklachten en hoopt in België ook hiervoor behandeld te worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Servisch paspoort uitgereikt op 9 januari 2009; een aantal medische attesten, waarin uw medische historiek staat beschreven en waaruit blijkt dat u aan retinopathie lijdt.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag enkel is ingegeven door uw medische problemen (CGVS, p. 6). U lijdt aan retinopathie, waardoor u aan uw beide ogen zo goed als blind bent. U wenst in België voor deze aandoening behandeld te worden, aangezien u vernam dat België over de nodige medische middelen beschikt om uw aandoening operatief te behandelen (CGVS, p. 4 e.v.). U stelt tevens problemen te hebben aan uw rug (CGVS, p. 6). U verklaart uitdrukkelijk in Servië geen problemen gekend te hebben, noch met de Servische autoriteiten, noch met burgers (CGVS, p. 3). Bij een terugkeer naar Servië vreest u niemand. U bent enkel bezorgd om uw gezondheid (CGVS, p. 6). Medische problemen op zich houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Uw documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier niet ter discussie. Evenmin wordt getwijfeld aan uw medische problemen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen. “

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij verschijnt niet ter terechtzitting. De raadsman van de verzoekende partij merkt dit ter terechtzitting op en vraagt om toepassing van de wet.

2.2. Artikel 39/59, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet stelt weliswaar het vermoeden in dat een ter terechtzitting niet aanwezige of niet vertegenwoordigde verwerende partij instemt met de vordering, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden op dat vermoeden in te gaan. Zulks is met name niet het geval wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvereisten of, zoals hierna voor onderhavig geval zal blijken, aan de grondvoorwaarden waaronder de vernietiging kan uitgesproken worden (cf. RvS 1998, nr. 74.288).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 57/6/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, alsook schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de *“onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikel 1 van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen-status”*.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag tegen mijn verzoeker gewezen heeft; Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat de tegenpartij op deze manier haar plicht tot motivering verzuimd heeft, terwijl deze plicht door alle administratieve overheid bij elke beslissing neming gerespecteerd dient te worden. Dat de gewezen beslissing op een volledig stereotiepe motivering gemotiveerd wordt; Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering van de tegenpartij eist dat zij de individuele situaties beschouwt en dat zij alle overwegingen in rechte en in feite die haar beslissing ten gronde liggen uitlegt; Dat het toch vanzelfsprekend was dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt; Dat er in ieder geval beschouwd dient te worden dat de tegenpartij in casu de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schond; Dat de bestreden beslissing inderdaad geen rekening houdt met de situatie in feite van de verzoeker;

2. Overwegende dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève wat volgt voorziet: “..”. Dat men bij het lezen van deze definitie een objectief element kan afleiden, hetzij het verblijven buiten zijn/haar land van herkomst en twee subjectieve elementen , hetzij de angst om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren; Dat deze vervolging inderdaad ernstig dient te zijn, dat wil zeggen dat het een werkelijk risico betreft het leven of de vrijheid te verliezen; Dat het bovendien aangenomen wordt dat die vervolgingen niet noodzakelijk gebeurd moeten zijn; dat die in de toekomst kunnen gebeuren voor zoverre die precies op een als redelijk beschouwde angst gegrond zijn. Dat een redelijke mogelijkheid voldoende is; Dat, wat de dader van de vervolging betreft, die niet noodzakelijk een officiële autoriteit van het land waarvan sprake dient te betreffen, maar men kan ook spreken van door al dan niet georganiseerde particulieren uitgevoerde vervolgingen als die door de openbare autoriteiten getolereerd worden of zelfs als de autoriteit de veiligheid van haar burgers niet kan verzekeren; Dat, wat de redenen van de vervolging betreft, die

betreffen niet alleen de politieke overtuigingen in de beperkte zin van het woord, hetzij de laatste vermeld reden van de definitie maar die kunnen ook het ras, de godsdienst of de nationaliteit zijn; Dat een bredere notie die als veiligheidsnet kan dienen voor de gevallen die niet in het kader van de andere noties vallen, wordt het geval van het behoren tot een bepaalde sociale groep door de Conventie van Genève ook voorzien; Dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) de sociale groep als volgt omschrijft: “..”. Overwegende dat in casu uit het verhoor zelf van de verzoeker blijkt dat hij aan alle voorwaarden voldoet om zich de vluchtelingstatus te laten erkennen; Dat de tegenpartij nochtans meent dat de vrees die door de verzoeker opgeroepen wordt niet van aard is om tot het bestaan te concluderen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 noch van een werkelijk risico om ernstige schade te lijden zoals hierboven omschreven wordt; Dat de tegenpartij de situatie die nu in Servië heerst zeer goed kent. Dat die zeer goed weet dat Albanezen door het Servische gezondheidsstelsel gediscrimineerd zouden worden; Dat deze discriminatie om reden van de etnische afkomst geen weerklank vindt in het kader van de door huidig verzoek bestreden beslissing; Dat, zelfs als de verzoeker beroep had gedaan op de hulp van de nationale autoriteiten, die hem in een dergelijke toestand niet hadden kunnen helpen; Dat vervolgingen en de vrees voor onmenselijke behandelingen die door de verzoeker opgeroepen worden, volledig in het kader van toepassing van de Vluchtelingenconventie van d.d. 1951 passen; Dat de tegenpartij dus een klaarblijkelijke beoordelingsfout gepleegd heeft door de verzoeker in de inoverwegingname van zijn asielaanvraag; Dat het ook benadrukt dient te worden dat de afwezigheid van bewijs niet ambtshalve de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling met zich meebrengt als het asielerhaal waarschijnlijk blijkt, gezien dit coherent is en geen grote tegenstrijdigheden vertoont; Dat de Raad van State zich trouwens in deze zin uitspreekt: “..” (vrij vertaald van R.D.E. nr 95, blz 552 en volgende); Dat er dus aan het verhaal van de verzoeker geloofwaardigheid gehecht dient te worden;”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan zij is genomen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker geeft in het eerste punt van het middel een theoretische uiteenzetting: op geen enkele wijze verduidelijkt hij in welke mate er geen rekening gehouden werd met “*de situatie in feite van verzoeker*”. De bestreden beslissing is niet “*stereotiep*” en wel degelijk toegespitst op verzoekers eigen problematiek.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. Verzoekende partij betoogt in essentie het slachtoffer geweest te zijn van discriminatie omwille van haar etnische afkomst. Deze discriminatie manifesteerde zich door het gebrek aan toegang tot medische zorgen. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij dit verkeerd beoordeeld.

3.6. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 26 mei 2012), luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië”*

In de aanhef van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

In fine van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

3.7. De verzoekende partij betwisten niet dat zij uit een veilig land afkomstig is, met name Servië.

3.8. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen aangaande de aangehaalde medische problematiek.

Verzoeker verklaarde initieel op de Dienst Vreemdelingenzaken naar België te zijn gekomen omdat hij medische hulp nodig had. Verder verklaarde hij dat hij zich in zijn thuisland liet verzorgen maar dat men daar niet de middelen had en zij een specifieke transplantatie niet konden uitvoeren. Zijn dokter gaf hem de raad naar België te komen. Verzoeker stelde voorts geen problemen te hebben gehad in zijn land van herkomst, noch met de autoriteiten, noch met medeburgers (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 9, p. 4). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen herhaalt verzoeker zijn verklaringen nooit problemen te hebben ondervonden met zijn autoriteiten of medeburgers. Verder verklaarde verzoeker in Prishtina behandeld te zijn geworden voor zijn aandoening, dat hij zeer tevreden was over zijn arts die hij gekozen had omwille van de taal, maar uiteindelijk naar België is gekomen omdat volgens zijn arts ze hem in Europa nog beter kunnen helpen. Verzoeker benadrukt van niets of niemand bang te zijn in zijn land van herkomst en slechts bezorgd te zijn over zijn gezondheid (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, integrale lezing). Gelet op de voormelde verklaringen van verzoeker waaruit blijkt dat hij enkel naar België gekomen is om een medische behandeling te krijgen, dit terwijl uit zijn verklaringen geenszins blijkt dat hij in zijn land van herkomst verstoken is gebleven van medische behandeling omwille van zijn etnische afkomst – in tegenstelling tot wat hij thans tracht voor te houden in het verzoekschrift blijkt uit zijn verklaringen dat hij ervoor opteerde medische behandeling te krijgen in Kosovo omdat zijn arts aldaar zijn moedertaal sprak, doch blijkt geenszins dat hij geen behandeling zou kunnen krijgen in Servië indien hij dit wenste – is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal niet kennelijk onredelijk besluit dat: *“Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag enkel is ingegeven door uw medische problemen (CGVS, p. 6). U lijdt aan retinopathie, waardoor u aan uw beide ogen zo goed als blind bent. U wenst in België voor deze aandoening behandeld te worden, aangezien u vernam dat België over de nodige medische middelen beschikt om uw aandoening operatief te behandelen (CGVS, p. 4 e.v.). U stelt tevens problemen te hebben aan uw rug (CGVS, p. 6). U verklaart uitdrukkelijk in Servië geen problemen gekend te hebben, noch met de Servische autoriteiten, noch met burgers (CGVS, p. 3). Bij een terugkeer naar Servië vreest u niemand. U bent enkel bezorgd om uw gezondheid (CGVS, p. 6). Medische problemen op zich houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Uw documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier niet ter discussie. Evenmin wordt getwijfeld aan uw medische problemen.”*

3.9. Daargelaten de vraag of de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève rechtstreeks kan worden aangevoerd, omdat de bestreden beslissing een beslissing tot niet inoverwegingname van de

asielaanvraag betreft op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, blijkt uit voorgaande bespreking dat de commissaris-generaal in redelijkheid tot het besluit is gekomen dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging kan worden genomen.

3.10. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze heeft genomen. Noch een schending van de motiveringsplicht noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht ligt voor.

3.11. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER